

Distanční pohádka na dobrou noc

Adéla Vokušová

1. místo v I. kategorii

Bylo, nebylo, v jedné nejmenované zemi se konala distanční schůze zlých pohádkových bytostí. Před-sedal jako vždy Černokněžník a na schůzi pozval každého, kdo ve světě strašidel, padouchů a příšer něco znamená.

„Všechny vás tu srdečně vítám,“ řekl s obavami v hlase Černokněžník a kouzlem zesílil své internetové připojení. Dobře věděl, že moderní technologie nejsou u jeho kolegů zrovna tou nejsilnější stránkou.

„Prosím, zapněte si kamery.“

Na obrazovkách se objevilo několik strašidelných tváří.

„Ahó, zloduš!“ ozvalo se ze všech stran.

„Tak především děkuji Vodníkovi, že dnes není ve vaně jako minule,“ prohodil trochu vyčítavě Černokněžník.

„Já kameru nemám,“ oznámil Loupežník.

„Jak to, že pořád nemáš kameru?“ zahromoval Černokněžník.

„Ještě se mi nepodařilo nikoho okrást,“ zamumlal pod vousy Loupežník a ještě než si vypnul mikrofon, ozvalo se zacinkání přepočítávaných zlatých mincí.

„Duchu, nevidíme tě! Vypadá to, že jsme tu všichni až na Ducha,“ pokračoval Černokněžník.

„Nee, já jsem tady,“ zahučel Duch.

„Tak se laskavě zhmotni, ať můžeme začít.“

„Chcete vidět nové zvíře, co jsem si pořídila?“ zaskřehotala Ježibaba a na pozadí bylo slyšet něco, cosilně připomínalo, jako kdyby někdo hodně velký chrлил oheň. „No tak klid, Punt'o, za chvíli ti vyndám ty zmražené lidské ruce,“ rozněžňovala se Ježibaba.

„Tak pro začátek,“ pravil Černokněžník, „nechci vidět žádné pavouky, černé kočky, ropuchy, havrany, slimáky a už vůbec ne netopýry, to je v současné době opravdu nevhodné.“

„Pardon, mně to nedošlo,“ omlouval se Upír.

„Tak tedy, proč jsme se tu vlastně sešli? Ví to někdo? No tak, kdokoliv,“ vyzval je Černokněžník a vypadal už maličko zoufale.

„Já,“ řekl Duch a vzápětí se sekl.

„Tak nic,“ vzdychl Černokněžník a tajně si usrknul z lahvičky s nápisem „Přidat jedovaté!!!!“

„Jsme tu proto, že současná situace v pohádkovém i lidském světě už je zkrátka neúnosná. Musíme tím něco dělat. Kvůli naší pověsti i kvůli tomu, aby na nás lidé během pandemie úplně nezapomněli. Tak třeba já už jsem neunesl žádnou princeznu asi rok. Všechny jsou na homeofficu nebo v karanténě,“ postěžoval si Černokněžník. „Když to takhle půjde dál, lidi se nás už vůbec nebudou bát.“

„No a co mám říkat já,“ vstoupila do hovoru rozhořčeně Polednice. „Před školou jsem ještě nedávno mohla čekat alespoň na prvňáky a druháky, když šli domů z oběda. No a pak zavřeli školy úplně. Moje jediná šance byla číhat na děti zapomenuté na hřištích, ale teď zavřeli i ta hřiště! To si snad už ze mě někdo dělá legraci. Dej sem kafe!“ obrátila se naštvaná Polednice na někoho mimo záběr webkamery.

„No já jsem na tom ještě hůř,“ ozval se ze tmy Upír.

„Nechtěl by sis roztáhnout závěsy?“ přerušil ho Černokněžník. „Vůbec tě nevidíme.“

„To myslíš vážně?“ řekl nevěřícně Upír.

„A jo vlastně. Beru zpět. Pokračuj.“

„Halóóóóóó!“ zakvílel Duch zoufale. „Slyšííííííííííííte mě?!“

„Ano, slyšíme,“ zavrčel Vlkodlak.

„Tak se zkuste vžít do mé situace,“ vrátil se k předchozí debatě Upír. „Vždyť je zákaz vycházení podeváté hodině a já zas nemůžu chodit ven za dne. No a když přece jen na nějakého opozdilce v noci narazím a plížím se za ním, zastaví mě policajti a řeknou, ať si nasadím roušku. Jak chcete někoho kousnout rouškou přes pusu?“ dokončil svou stížnost upír a pohoršeně si usrkl ze svého hrnku s instantní krví.

„Ty to máš ještě dobré,“ začala Sedmihlavá saň. „Víš, kolik to stojí peněz, když každý den spotřebuješ sedm respirátorů?“

„Děkujeme, Sedmihlavá sani, ale příště mluv jen jednou hlavou a u ostatních si vypni mikrofon,“ připomněl jí Černokněžník.

„A co já?“ navázal Bezhlavý rytíř. „Já nemám roušku ani respirátor na čem nosit, už rok jsem kvůli tomu nebyl venku, jídlo mi strkají pode dveřmi a musím říct, Ježibaba moc dobře nevaří.“

„Nechápu, co máš pořád za problém,“ divila se Ježibaba, která zrovna do perníkového těsta přidávala jakési mastné chlupy.

„Čerte, mluvíš marně, neslyšíme tě, máš vypnutý mikrofon,“ povzdechl si Černokněžník.

„K čertu!“ zaklel Čert a párkrát udeřil kopytem do klávesnice, což kupodivu skutečně vedlo k zapnutí mikrofonu. „Já jsem kvůli zákazu přibližování na dva metry už rok nikoho

neodnesl do pekla. Občas se snažím lidi přemlouvat, aby šli dva metry za mnou, ale oni mě posílají k čertu,“ vyprávěl našťavaně Čert, až z něj sršely jiskry. Najednou do záběru vlétli malí čertíci a začali Čerta střídavě odpojovat a připojovat zpět do schůzky

„Vidíte mě dobře? Nějak mi v tom dneska straší,“ zasténal Duch.

„Nebylo už těch tvých vtipů dost, Duchu?“ napomenul ho Černokněžník za děsivého smíchu ostatních.

„Úplně vám všem rozumím. Já taky přece nemůžu pracovat z domova,“ ozvalo se zasmušilé bublání.

„Víte co?“ začala ježibaba.

„Teď mluví Vodník!“ štěkl Vlkodlak.

„Ale já jsem starší.“

„To všichni vidíme,“ zasmál se Duch. „Klidně mluv, jdu si pro svačinu.“

„Ale ještě jsme neskončili a ty přece jíst nemůžeš. jsi nehmotná duše?“ rozzlobil se Černokněžník.

„Noa co?“

„Tak přestaň blbnout!“

„Právě jsem si vzpomněl na dobrý vtip,“ přerušil ho Bezhlavý rytíř. „Přijde Duch do hospody a objedná si pivo a hadr...“

„Nechte toho. Tohle je vážné. Zavřeli koupaliště a bazény a já nemám koho topit,“ vyprskl Vodník a vyždímal si šos do nového akvária, které si založil během karantény.

„Vždyť se stejně nikam nesmí. Dřív jsme mohli alespoň chodit na procházky s Vlkodlakem, ale ten teď nemůže dál než na 500 metrů od baráku,“ zasyčel upír.

„Teď už snad konečně necháte mluvit starší dámu,“ stěžovala si dál ježibaba. „Vaše problémy bych chtěla mít. Pokaždé, když si u mě někdo uloupne perník, musím vydezinfikovat celou chalupu, perníky potom hrozně smrdí a jsou hořké, nikdo je nechce jíst,“ dodala a přimíchala do připravovaného perníkového těsta trochu nehtů.

„Teď já,“ řekl Duch a znovu se odpojil.

„Ach jo. kdyby aspoň byly otevřené hrady a zámky,“ posteskla si Bílá paní a omylem splynula s bílým pozadím.

„Promiňte, co jste teď zhruba hodinu říkali, Mně se to strašně seklo, tuhle wifi mi byl čert dlužen...“ ozval se chraplavý hlas Loupežníka.

„Bacha na jazyk!“ čertil se Čert.

„Tahle debata nemá smysl,“ vzdal to Černokněžník. „Řeknu vám, co teď musíme udělat.“ Všichni zbystřili, kromě Loupežníka, který psal do chatu, že nikoho neslyší.

„Půjďme za Dědem Vševedem, ten přece ví všechno, takže musím vědět i to, jak ukončit celou tuhle hloupou pandemii,” rozhodl Černokněžník.

„Řekl bych, že to nepůjde,” zavrtěl Bezhlavý rytíř hlavou položenou vedle na stolku. „Děd Vševed je riziková skupina a odmítá se s kýmkoli stýkat, dokud ho nenaočkuje. A to může v téhle zemi trvat déle než Pohádky tisíce a jedné noci.”

A jak to celé dopadlo? Někteří říkají, že pohádka musí mít vždy dobrý konec. jiní tvrdí, že Děd Vševed odmítl očkování novou vakcínou a zlé pohádkové bytosti se marně radí dodnes. Tak, milé děti, a teď už rychle vypnout počítače, vydezinfikovat a spát.